

NURIYE

ECEMEL

NE GEREK VARDI
DÜKKÂNI

MERVE ÖZCAN

AH NURİYEM
AH! :D

GÜLCE
ÇOCUK times

I. BÖLÜM

Bu sadece bir broşür değil. Ayrıca bu da sadece bir kebab salonu değil.

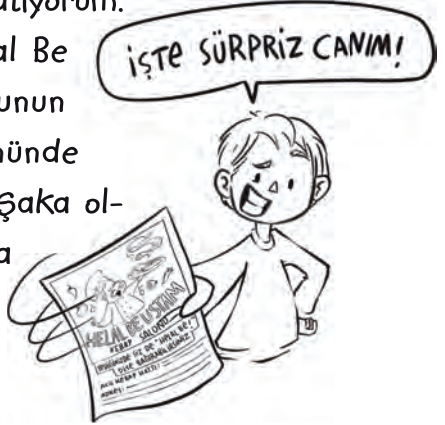
Tüm bu olanlar, abimle benim aramda, çok ciddi bir savaş...

Yeni aldığım güzel kalemliğimi açtığım anda içinden Helal Be Ustam Kebap Salonu'nun broşürü çıkmıştı. Sanki abime bakar gibi tip tip baktım broşüre. Sonra onu yavaşça defterimin arasına koydum. Ben bu broşürü koyacak daha iyi bir yer bulmaz mıydım? Bulurdum elbette.

Hiçbir şey anlamamış olanlar için (yani herkes için) hemen konuyu anlatıyorum.

Abim, bir gün Helal Be Ustam Kebap Salonunun broşürünü kapının önünde bulmuş, eve getirmiş. Şaka olsun diye de geldi "Sana bir sürprizim var." dedi ve beni heyecanlandırıp bu broşürü elime verdi.

Ben de sinirlenip gittim onun yatağının üzerine koydum bunu. Sonraki gün o da bu kâğıdı benim yastığımın altına koymuş. Ben de onun okul çantasına koymuştum. O da benim kalemliğimin içine koymuş işte.

Fakat ben Nuriye Ecmel... Bu işi burada bırakır mıyım? Hayır. Asla.

"Aa, Ecmel kalemlüğün ne kadar güzelmiş! Güle güle kullan."

Sıramın yanından geçen Safiye'nin sesini duyunca kafamı kaldırdım. Safiye sınıfımızın en tatlı yanaklı kızıydı.

Kalemlüğümü daha yeni almıştık, güzel bir şeydi bence.

Hem sıra arkadaşım hem can yoldaşım Hafsa da "Evet bence de çok tatlı, güle güle kullan." dedi. İkisine de teşekkür ettim.

Çapraz sırada oturan Rümeyza kafasını öne uzattı. "Hııı fena değil." dedi. Sonra kendi kalemlüğünü gösterdi. "Ben de gördüm bu kalemlüğü ama çok daha güzelini görünce onu almadım. Onun bir tane gözü var sadece. Bence az. Benim kalemlüğümün üç gözü var ve önünde cebi var."

Bana ne bundan?

Belki onun kalemligi daha güzel olabilir, evet ama... Ama dedim ya, bana ne bundan?

"İyi, güle güle kullan o zaman." dedim. Aslında başka şeyler demek istedim ama akıllı insanlar bilir ki öyle her istediğimizi diyemeyiz.

"Önündeki şu küçük cebe de minik tokalarımı, günlüğümün anahtarını koyabiliyorum. Hem de üstündeki kedi figürleri çok tatlı." diye konuşmaya devam etti.

Ya Rümeysa, ağzından çıkan laflar ne kadar saçma ya, demek istedim. Sinirlenmişim çünkü. Ama yine demedim. Büyüklük bende kalsın.

Hafsa bana destek olmak için, "Böyle hava atman çok yanlış. Hem ben Ecmel'in kisini daha çok beğendim." dedi.

Aferin canım dostum benim. Ama şimdi dürüst olmak gerekirse onun kalemligi çok daha güzeldi ve bu beni daha çok sinirlendirdi.

"Ben de senin kalemligini gördüm ama bana çok süslü geldi. Bilerek almadım. O ne öyle, oyuncak mı kalemlik mi belli bile değil. Iyy." dedim.

Biraz yalan gibi oldu söylediğim, Allah'ım özür dilerim. Bu sefer büyüklük bende kalmadı ne yazık ki.

hı hııı
tabi tabi!

dedi. "Kesin kesin."

"Evet öyle." dedim. Ağzıyla yaptığı şu ifade beni öyle bir sinir etti ki, artık büyüklüğü mü-yüklüğü bir kenara bıraktım. "İstesem en harika kalemliği alırım Rümeysacım, boşuna hava atma!"

"Aynen alırsın alırsın." dedi gıcık gıcık.

İyice sinirlendim, "İynin ilirsin ilirsin!" diye taklit ettim. O gıcık hareketler yapıyorsa benim de elim armut toplamıyor.

Hafsa "Boş ver, sana hava atmaya çalışıyor." dedi.

Boş verdim. Aslında boş vermedim, öğretmen geldiği için tartışma bitti.

İstesem daha iyisini hatta en iyisini bile alırım!

2. BÖLÜM

Sinirim geçmedi. Kafamın içinde Rümeyşa'yla tartıştım durdum. O bana şu lafı söylediğinde keşke ben de ona bunu söyleseydim, şöyle cevabını verseydim derken... Son teneffüs gelmişti.

Ben kara kara düşünürken Hafsa bana seslendi.

"Hm?"

"Biz harçlıklarımızı ne zaman Alyanak Yardım Derneğimizin kumbarasına atacağız?"

"Bilmem. Bu akşam sorup size söylerim." dedim.

Bir Kez daha hiçbir şey anlamamış olanlar için (yani herkes için) hemen konuyu anlatıyorum.

Bana, Hafsa ve kuzenim Feride'ye ait bir yardım derneğimiz var, Alyanak Yardım Derneği.

Bazen kendi harçlıklarımızdan bir kısmını dernek kumbaramıza atarız. Ailelerimiz, akrabalarımız, nine ve dedelerimiz, hatta bizim mahallenin cami cemaati bile bağış yapar. Alyanak Yardım Derneği ofisimiz de zaten caminin üst katında. Masamız, kilitli dolabımız, dosyalarımız ve tabelamız bile var. Hatta bir kere kermes bile düzenledik.

Benim babam sürekli yardım işleriyle uğraşır. Yardım işi olduğunda bize haber verir, biz de dernek olarak topladığımız parayı gidip ona veririz.

Şimdi de babamların yardım yaptığı bir ailenin çocuklarının kırtasiye ve oyuncak ihtiyaçları varmış. Biz de bir toplantı yaptık ve geçen bayram topladığımız harçlıkların üçte birini bu yardım işi için kumbaramıza atmaya karar verdik.

Ama babam zamanı söylemedi, bu akşam ona bir sorayım ben...

Hafsa'ya çaktırmadan derste düşünüp bulduğum çok akıllıca bir fikirle ayağa kalktım. Kalemliğimdekileri çantamın içine boşalttım. Safiye'nin yanına gittim.

"Kalemliğimi beğenmiştin ya... Ben de sana hediye etmek istedim." dedim verdim.

"Ay Ecmel teşekkür ederim ama be-

nim kalemliğim vardı zaten, hem sen yeni aldın bunu. Çok teşekkürler ama kabul edemem."

"Kız yok bir şey olmaz, hem hediyeleşmek sünnet. Sen çok beğendiğin için benim içimden geldi."

Biraz daha ısrar edince Safiye hediyemi kabul etti, sarıldık ettik işte. Gerçekten Safiye çok tatlı kız, bir de şu Rümeysa'ya bak. Peh!

Neyse işte okul vakti böyle bitti.

Şimdi eve gitmem ve acilen yeni bir kalemlige ihtiyacım olduğunu ailemle konuşmam gerek. Hem hediyeleşmek sünnetti hem de bana yeni bir kalemlik alınması gerekti, daha güzel ne olsun?

Bu hafta sonu dünyanın gelmiş geçmiş en iyi kalemligini alacağım. Pazartesi de Rümeysa'ya cevabımı vereceğim.

3. BÖLÜM

Eve gelir gelmez abimin arkadaşlarıyla maç yapacağı vakti bekledim. O dışarı çıkınca da fıtı fıtı odasına girdim. Kalemliğime koyduğu Helal Be Ustam Kebap Salonu broşürünü aldım, okul pantolonunun cebine koydum.

Eğer bir gün biri size, dünyanın en haylaz çocuğu kim diye sorarsa "Nuriye Ecmel'in abisi Ubeyd." diye bilirsiniz. Bir şey olmaz.

On bir yaşında ama bazen bir yaşında gibi davranabilir, insanı öyle gıcık ediyor. Onu sevmiyorum zannetmeyin, Allah iyi ki yaratmış canım abimi. Komik, eğlenceli biri. Ama sevmek başka gıcık olmak başka.

Broşürü bıraktıktan sonra hemen odama döndüm. Çünkü akşam yemeğinde annem ve babama yapacağım "Benim acilen yeni bir kalemliğe ihtiyacım var." konuşmasını hazırlamam gerekiyordu. Bu hafta sonu o kalemliği almam lazımdı.

...

Akşam yemeği geldi çattı.

Önce babama unutmadan başka bir şey sordum. "Babacım, biz Alyanak Yardım Derneğimizin kumbarasında biriken parayı sana ne zaman vereceğiz?"

Babam tatlı tatlı güldü, hem komik bir şey varmış hem de gurur duymuş gibi. Benim de gülmem geldi.

"Maşallah benim kızıma, Feride'yle Hafsa'ya da aferin..." Başımın tepesine bir tane öpücük kondurdu. Mis. "İnşallah yakında tüm ihtiyaçları toplamış olacağız. Ben size haber vereceğim vakti geldiğinde." dedi.

"Tamam babam." dedim "Eyvallah."

Yemeğimizi bitirmiştik. Anneciğimle babacığım "Ellerinize sağlık, kesenize bereket..." dedikten sonra hemen hazırladığım konuşmama başladım.

"Sevgili ailem. Bugün okulda arkadaşım Safiye, kalemligimi çok beğendiği için dayanamadım ve yeni aldığınız kalemligimi ona hediye ettim. Biliyorsunuz hediyeleşmek sünnet. Beni böyle iyi biri olarak yetiştirdiniz, çok şükür. Siz de bu hayra ortak oldunuz, Allah razı olsun sizden de."

Kimse lafımı bölmesin diye acele ettim. Çünkü abimin tipinden anladığım kadarıyla az sonra dalga geçmeye başlayacak gibiydi.

"Fakat şimdi bir sorunuz var. Kalemliğimi hediye ettiğim için artık benim bir kalemliğim yok. Yani acilen yeni bir kalemlik alınması lazım.

**BENİ DİNLEDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM
İYİ AKŞAMLAR!"**